

КОДОВО ИМЕ
ВРАНИ

KEN FOLLETT
JACKDAWS

Text copyright © Ken Follett 2021

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЕН ФОЛЕТ

Кодово име Врани

2021 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Кен Фолет

Превод: © 2002 Огнян Алтънчев

Коректор: Йоана Иванова

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-220-7

КЕН ФОЛЕТ

КОДОВО ИМЕ
ВРАНИ

Артлайн Студиос
София, 2021

1.

Минута преди експлозията над площада в Сент Сесил цареше мир и спокойствие. Вечерта бе топла и над градчето като завивка бе увиснал слой неподвижен въздух. Камбанарията на църквата лениво започна да отмерва удар след удар, призовавайки богомолците на вечерня без особен ентузиазъм. На Фелисити Клер ударите ѝ прозвучаха като предстартово броене.

Най-видната сграда на площада беше замъкът от седемнаесети век. Умалено копие на Версай, зданието бе с изгаден напред параден вход и крила от двете страни, постепенно смалващи се към краищата. Отголу бяха приземните помещения, после идваха двата главни етажа, завършващи с висок покрив с изгадени напред прозорци на таванските помещения.

Фелисити, на която всички викаха Флик, обичаше Франция. Приятно ѝ бе да гледа извисяващите се сгради, да се наслаждава на мекия климат, на дългите и безметежни обеди, на културните хора. Обичаше френската живопис, френската литература и стилното френско облекло. Чужденците често намираха французите враждебни, но Флик говореше френски от шестгодишна и никои не би могъл да познае, че е чужденка.

Яд я беше, че тази Франция, която обичаше, вече не съществува. Вече нямаше достатъчно продукти за дълги и безметежни обеди, всички картини бяха окрадени от нацистите и сега само курвите бяха облечени добре. Както по-голямата част от жените, Флик носеше безформени дрехи, чиито цветове отдавна бяха избелели до неузнаваемост. От все сърце искаше истинската Франция да се върне. И това може би щеше да стане скоро, след като хора като нея вършеха онова, което трябваше да се свърши. Може би нямаше да бъде жива, за да го види... всъщност не знаеше дори дали ще бъде жива след няколко минути, та какво остава... Въпреки това бе планирала поне сто неща, които да свърши след войната – да защити доктората си, да си роди дете, да види Ню Йорк, да си купи спортна кола, да пие шампанско на плажа в Кан. Ако обаче трябваше да умре, щеше да

и бѣде приятно, че последните минути от живота и са минали на огрят от слънцето площад, обърнала е поглед към прекрасна стара къща, а френският език наоколо приятно е галел слуха и.

Замъкът бил построен за един местен аристократ, обаче последният граф Дьо Сент Сесил взел, че си изгубил главата на гилотината през 1793 година. Радващият едно време околото парк отдавна бил превърнат в лозе, защото това е винарски край – сърцето на провинция Шампан. В момента в сградата се помещаваше много важна телефонна централа, монтирана тук, защото министърът на комуникациите бе родом от Сент Сесил.

Когато гождоха германците, те разшириха централата, за да осигурят връзка между френската съобщителна система и новоположената кабелна мрежа към Германия. Освен това превърнаха сградата и в щаб на областното управление на Гестапо, като горните етажи станаха кабинети, а приземният – затвор.

Преди четири седмици замъкът бе бомбардиран от съюзниците. Бомбардировка с такава точност бе нещо съвсем ново. Тежките ланкастъри с четири двигателя и летящите крепости, бръмчащи всяка нощ над Европа, бяха много неточни – понякога не бяха способни да улучат цял град, обаче последните модели бомбардировачи изтребители, лайтнингите и тъндърболтите, можеха да се промъкват посред бял ден и да поразяват малки цели, например мост или някоя гара. По-голямата част от западното крило на замъка в момента представляваше купчина тухли и дялан бял камък.

Като цяло обаче бомбардировката претърпя неуспех. Ремонтът започна моментално и връзката бе прекъсната само докато германците успеят да заменят разбитите табла с нови. Цялото автоматично оборудване на централата, както и жизненоважните за далекосъобщенията усилватели се намираха в приземния етаж, където щетите бяха незначителни.

Точно поради тази причина Флик беше сега тук.

Замъкът бе разположен в северния край на площада, ограден от висока каменна стена с железни перила, пазена от часови. На изток от него се намирал малка средновековна църква, отворила вратите си за топлия летен ветрец и събиращото се паство. Точно срещу църквата, откъм западния край на площада, бе кметството, ръководено от суперконсервативен кмет, някои от вижданията на когото не бяха съвпаднали с тези на нацистките власти. Южната страна представляваше верига от магазинчета и едно кафене, наречено „Кафе де Спор“. Флик седеше пред кафенето и чакаше черковната камбана да

спре да бие. На масата пред нея стърчеше чаша местно бяло вино – жълтеникаво и леко. Не беше отпила нито глътка.

Флик бе британски офицер с чин майор. Официално тя се числеше към Доброволческия корпус за първа помощ – съединение, съставено само от жени, които просто нямаше как да не бъдат наречени „фанита“*.

Това обаче бе само легенда. На практика тя работеше за тайна организация, наречена Изпълнение на специални операции, чиято дейност бе саботажи в тила на врага. На двадесет и осем години, тя бе един от най-старите агенти. Не за първи път усещаше близостта на смъртта. Бе свикнала да живее пог непрекъснатата заплаха и се бе научила да потиска страха, но въпреки това усещаше в сърцето си студеното му докосване, когато погледнеше към стоманените каски и страшните автомати на часовете около замъка.

Само преди три години нейната най-голяма амбиция бе да стане преподавател по френска литература в някой британски университет и да учи студентите на силата на езика на Юго, на остроумието на Флобер и страстта на Зола. Тъкмо бе започнала работа във военното министерство, превеждайки френски документи, когато бе поканена на тайнствено събеседване в един хотел и попитана дали е готова да върши опасни работи.

Бе отвърнала с „да“ почти без да се замисли. Страната ѝ бе във война и всичките ѝ приятели от Оксфорд рискуваха живота си всеки ден, така че защо и тя да не го прави? Два дни след Коледата на 1941 година Флик започна обучението си в ИСО.

След шест месеца тя вече беше куриер, пренасящ пощата от щаба на ИСО на Бейкър Стрийт 64 до бойните групи на Съпротивата в окупирана Франция във времена, когато радиовръзката не бе толкова често срещано явление, а обучените радисти – още по-малко. Скачаше с парашут, тръгваше с фалшиви документи за самоличност, намираше дадената бойна група, предаваше им заповедите, отбелязваше си техните отговори, възражения и искания за оръжия и боеприпаси. За да се върне обратно, на предварително уговорено място я чакаше самолет, най-често триместен „Уестланд Лайсандър“, който бе достатъчно малък, за да кацне на шестстотинметрова поляна.

След куриерската работа тя бе повишена и мина към организиране на саботажи. Повечето агенти на ИСО бяха офицери, което на теория означаваше, че именно техните хора съставляваха Съпротивата. На практика обаче Съпротивата не бе

* На английски First Aid Nursing Yeomanry, съкратено FANY, което пък при произнасяне звучи като „дупе“. Нататък се използва само английското съкращение. – Б. пр.

Военна организация – военна дисциплина там нямаше – и агентът трябваше да проявява твърдост, знания и властност, за да накара членовете ѝ да му помагат.

Работата беше опасна. Заедно с Флик завършиха обучението си още шестима мъже и три жени, от които след две години работа бе останала само тя. Двама бяха мъртви със сигурност – единият – убит от милицията, омразната на французите полиция, а другият загина, защото парашутът му не се отвори. Останалите шестима бяха заловени, разпитвани и изтезавани, след което потънаха из концлагерите. Флик оцеля, защото беше безпощадна, реакциите ѝ бяха бързи и предпазливостта ѝ по въпросите на сигурността граничеше с параноя.

До нея бе седнал мъжът ѝ Мишел, водач на бойна група с кодово име „Болинджър“, базирана в град Реймс – на шестнадесет километра оттук. Макар че съвсем скоро щеше да рискува живота си, Мишел се бе облегал нехайно на стола, сложил левия си глезен на дясното коляно, и лениво отпиваше от високата халба с рядка, военновременна бира. Именно тази негова нехайна усмивка бе спечелила сърцето ѝ като студентка в Сорбоната, когато готвеше дипломната си работа, посветена на етиката в творчеството на Молиер. И именно тази работа бе зарязала при избухването на войната. Тогава той бе раздърпан млад преподавател по философия, непрекъснато следван от тълпа възторжени почитатели.

Все още го смяташе за най-привлекателния мъж, когото бе виждала. Бе висок и се носеше небрежно-елегантно в омачкани костюми и избелели от пране ризи. Косата му винаги бе малко по-дълга. Имаше изкусителен тембър в гамата „хайде да си лягаме“ и нетрепващ синеок поглед, който даваше на събеседничката му чувството, че е единствената жена на света.

Настоящата задача бе гала на Флик от давна желаната възможност да прекара няколко дни с мъжа си, но нещо между тях като че ли не вървеше. Не че се караха, но ѝ се стори, че чувствата на Мишел бяха като че ли попритъпени – той сякаш изпълняваше задълженията си по неволя, – и Флик се почувства обидена. Шестото ѝ чувство ѝ подсказваше, че той май си има друга. Беше само на тридесет и пет и небрежният му чар все още даваше резултати при жените. Поради войната двамата живееха разделени от деня на сватбата си. Наоколо, и в Съпротивата, и извън нея, е пълно с отзивчиви французойки, помисли си тя с горчивина.

Още го обичаше. Не като едно време наистина – все пак вече не го боготвореше както по време на медения им месец, не копнееше да му отдаде живота си, само и само да го направи щастлив. Утринната мъгла на романтичната любов се бе

вдигнала и в суровата действителност на брачния живот тя видя, че Мишел е суетен и самомнителен човек, на когото не може да се разчита. Речеше ли обаче да ѝ посвети вниманието си изцяло, отново можеше да я накара да се почувства единствена, желана и обичана.

Чарът му обаче даваше резултати и при мъжете. Затова той беше добър водач – смел и увличащ. Двамата с Флик бяха изготвили плана за нападение. Щяха да нападнат замъка от две страни, раздвоявайки по този начин вниманието на охраната, после вътре да се презгрупират, формирайки ударна група, която да проникне в приземния етаж, да намери главната зала с автоматиката и да я вдигне във въздуха.

Разполагаха с плана на първия етаж, с който ги бе снабдила Антоанет Дюпер, ръководителка на групата французойки, които почистваха замъка всяка вечер. Започваха работа в седем, точно когато беше началото и на вечернята, и в момента Флик гледаше как някои от тях вече влизат, показвайки на входа пропуските си. На схемата Антоанет бе нарисувала само входа към приземния етаж, без да дава повече подробности, тъй като това бе забранена зона, до която имаха достъп само германците, и се почистваше от войници.

Планът за нападение на Мишел се базираше на информация от МИБ, британското разузнаване, което твърдеше, че замъкът се охранява от есесовско погразделение, състоящо се от дванадесет души и даващо по три смени часови на денонощие. Персоналът на Гестапо в сградата не бе на активна военна служба и повечето от служещите дори не бяха въоръжени. Бойната група „Болинджър“ успя да събере петнадесет бойци за нападението и в момента всеки от тях вече бе на определеното му място – между богомолците в църквата, като безгрижно шляещи се минавачи из площада, – криейки оръжието си под дрехата или в преметната през рамото чанта. Ако информацията на МИБ бе вярна, бойците от Съпротивата щяха да имат числено превъзходство.

Безпокойството обаче не даваше мира на Флик и сърцето ѝ се бе свило в неприятно предчувствие. Когато каза на Антоанет за информацията на МИБ, възрастната жена се бе намръщила и бе отговорила: „Струва ми се, че са повече.“ Антоанет не можеше да бъде наречена глупачка – тя бе работила като секретарка при Жозеф Лаприер, шеф на винарната, докато окупацията не намали печалбите му и секретарка стана жена му – и можеше да се окаже права.

Мишел не можа да разреши въпроса с противоречието между информацията на МИБ и преценката на Антоанет. Той живееше

в Реймс и нито той, нито останалите от групата му познаваха Сент Сесил. Време за допълнителни разузнавателни действия просто нямаше. Ако бойците от Съпротивата не разполагаха с числено превъзходство, едва ли щяха да вземат надмощие над дисциплинираните германски войници.

Тя огледа площада, отбелязвайки хората, които познаваше – видимо безцелно разхождащи се минавачи, а в действителност бойци, готови всеки момент да убиват или да паднат убити. Пред галантерийното магазинче бе застанала Женевиер – високо момиче на двадесет години със стен под лекото лятно сако – и с интерес разглеждаше изложените на витрината платове. Стенът бе малък картечен пистолет, високо ценен от Съпротивата, защото лесно можеше да се разглоби на три части и да се носи в малка чанта. Женевиер спокойно можеше да бъде жената, на която Мишел е хвърлил око, но въпреки това Флик потръпна от ужас, като си представи как младото тяло пада само след няколко секунди, покосено от огъня на немските шмайзери.

От другата страна, тръгнал да прекосява площада, крачеше Бертран – русокосо момче, едва навършило седемнадесет години, с пламнало от нетърпение лице и с 45-калибров колт, скрит във вестника под мишницата му. Съюзниците хвърляха с парашути такива пистолети с хиляди. Отначало Флик му бе забранила да членува в групата заради възрастта му, но той толкова настоятелно я бе молил, а тя имаше такава нужда от всеки човек, че накрая бе отстъпила. Надяваше се младежката му напоритост да не изчезне и след като стрелбата започне.

Пред стълбите на църквата, дръпвайки от цигарата за последен път, преди да влезе, се бе спрял Албер, чиято жена тази сутрин бе родила момиченце. Още една причина да се постарее да оцелее днес, помисли си Флик. В дясната му ръка висеше чанта, която на пръв поглед сякаш бе пълна с картофи, но картофите всъщност бяха гранати „Марк I Милс“, №36.

Площадът изглеждаше съвсем нормално, както всеки ден, с изключение на едно нещо. Точно до църквата бе паркирана огромна и мощна спортна кола. Френска „Хиспано-Суиза“, модел 68-bis, с дванадесетцилиндров V-образен двигател – най-бързата кола в света. Небесносиня на цвят, с висок, хромиран радиатор, увенчан с летящия щъркел – емблемата на производителя. Бе пристигнала преди половин час. Шофьорът, хубав мъж на около четиридесет години, бе облечен в елегантен цивилен костюм, но вероятно беше германски офицер – кой друг иначе би имал смелостта да се разкарва с такава кола. От колата заедно с него слезе висока, невероятно красива червенкоса жена със зелена копринена рокля и кожени обувки с високи токчета – твърде стилно облечена, за

да бъде нещо друго освен французйка. Мъжът бе извадил триножник, бе закрепил на него фотоапарат и бе започнал да снима замъка. Жената се оглеждаше наоколо с предизвикателен поглед, като че ли знаеше, че опърпаните селяни, вперили мрачни погледи в нея на път за църквата, я наричаха наум курва.

Само преди няколко минути мъжът бе подплашил Флик, като я помоли да снима двойката на фона на замъка. Обърна се към нея с дружелюбен глас на френски с едва доловим германски акцент, усмихвайки се извинително. Разсейването в такъв сюблимен момент бе абсолютно недопустимо, но Флик реши, че ако откаже, ще си навлече излишно подозрение, особено като се вземе предвид, че се правеше на местен жител, който няма какво друго да прави, освен да седи в кафенето и да зяпа околните. Затова реагира по начина, по който биха реагирали повечето французи – надявайки маска на студено безразличие, тя се надигна с подчертано нежелание от масата и изпълни молбата на германеца.

Каква ирония – британски таен агент, застанал зад фотоапарата, снима усмихнатите лица на германски офицер и любовницата му, а в това време църковната камбанария отмерва последните удари до взрива. След това офицерът ѝ бе благодарил и бе ѝ предложил да я почерпи едно питие. Тя обаче твърдо отказа – нито една французйка не би приела, освен ако не искаше да я нарекат курва. Той кимна с разбиране и Флик се върна при мъжа си.

Офицерът явно бе в отпуск и май не беше въоръжен, така че не представляваше заплаха, но въпреки това присъствието му безпокоеше Флик. Тя се замисли върху това свое усещане през оставащите още няколко секунди мир и тишина и накрая реши, че притеснението ѝ идва от това, че още от самото начало не ѝ заприлича на обикновен турист. Погледът му, когато слезе от колата и огледа площада, бе бдителен, в стойката му се долавяше някаква напрегнатост, която някак си не се връзваше с показната му любов към старата архитектура. Жената с него бе точно такава, каквато изглеждаше, но той бе нещо съвсем друго.

Преди още да си даде сметка какво точно е, камбаната спря да бие.

Мишел изпразни чашата си и избърса уста с опакото на гланта.

Двамата се изправиха. С преднамерено спокойна крачка те се отправиха към входа на кафенето, несъзнателно търсейки прикритие.

2.

Дитер Франк забеляза момичето в кафенето още като вкара колата в площада. Винаги забелязваше хубавите жени. Специално тази му се наби в очите като малка топка сексапил. Бе бледоруса със светлозелени очи и в жилите ѝ вероятно течеше и малко германска кръв – обичайно явление тук, в Североизточна Франция, съвсем близо до границата. Дребното ѝ, стройно тяло бе увито в някаква неопределима на цвят рокля, приличаща на чувал, но около врата си бе метнала евтин яркожълт шарф – очарователно, както му се струваше, типично френско желание да се придобие стил. Когато я заговори, долови в очите ѝ проблисък на страх – нещо обичайно за французите, заговорени от германския окупатор, – но веднага след това на хубавото ѝ лице се изписа зле прикрито предизвикателство, което изостри интереса му още повече.

Бе седнала на една маса с привлекателен мъж, който сякаш не се интересуваше много от нея – вероятно ѝ беше мъж. Дитер я помоли да им направи една снимка единствено защото искаше да я заговори. В Кьолн имаше жена и две прекрасни деца, а в Париж делеше апартамента си със Стефани, но това не му пречеше да обръща внимание и на други. Красивите жени бяха като неповторимите френски импресионисти, чиито произведения колекционираше – притежаваш ли едно, винаги ти се иска да имаш още едно.

Французойките бяха най-красивите жени на света. Но не само това – всичко френско бе красиво. Мостовете, булевардите, мебелите, та дори и порцелановите им сервизи. Дитер обичаше парижкия нощен живот, шампанското, гъшия пастет и топлите франзели. С удоволствие си купуваше ризи и връзки от „Шарве“, прочутия магазин за мъжка мода, точно срещу „Риц“. И изобщо с удоволствие би останал да живее в Париж цял живот.

Нямаше представа откъде бе придобил такива вкусове. Баща му бе преподавател по музика – единственото изкуство, в което германците, не французите, бяха неоспорими господари.

Но за Дитер сухият академичен живот, който баща му водеше, бе непоносимо скучен и той бе ужасил родителите си, като стана полицай – един от първите полицаи с висше образование в Германия. През 1939 година вече беше шеф на отдел „Криминално разузнаване“ към Кьолнското полицейско управление. През май 1940 година, когато танковете на генерал Хайнц Гудериан пресякоха река Мьоз при Седан и приключиха триумфалния си марш през Франция до Ламанша само за седмица, под влияние на всеобщото ликуване, Дитер подаде молба да бъде приет в армията. Поради полицейския му опит веднага го назначиха на работа, свързана с разузнаването. Говореше отличен френски и горе-долу добър английски, затова като начало започна да разпитва военнопленници. Разбираше си от работата много добре и изпитваше дълбоко задоволство да изтръгва информация, помагача на страната му да печели битки. Работата му в Северна Африка направи впечатление дори на самия Ромел.

Когато бе необходимо, не се колебаеше да прилага и изтезания, но обичаше да принуждава хората да проговорят чрез по-изтънчени начини. Точно по този начин бе свалил Стефани. Самоуверена, чувствена и своенравна, тя бе собственичка на шапкарски магазин – убийствено шикозен и съкрушително скъп. Обаче имаше баба еврейка. Магазинът ѝ бе отнет и следващите шест месеца тя бе прекарала в концлагер в Германия, откъдето Дитер я измъкна.

Можеше да я изнасили. И тя май точно това бе очаквала. Никой не би го укорил, да не говорим пък за наказание. Вместо това обаче той я нахрани, облече я в нови дрехи, настаня я в гостната на апартамента си и се държа с нея внимателно и грижовно, докато веднъж, след прекрасна вечеря – телешки черен дроб и бутилка „Ла Таш“, – той я прелъсти сладостно на килима пред кротко пукащата камина.

Днес обаче тя беше просто част от камуфлажа му. Дитер отново работеше за Ромел. Фелдмаршал Ервин Ромел, Пустинната лисица, сега беше главнокомандващ група армии, натоварени със задачата да отбраняват Северна Франция. А според германското разузнаване това лято съюзниците щяха да правят десант. Ромел не разполагаше с достатъчно хора, за да отбранява стотиците километри уязвима брегова линия, затова бе възприел стратегия на мигновена реакция – войсковите му съединения се намираха на няколко километра навътре в сушата, готови всеки момент да се придвижат там, където се наложи.

Британците знаеха за тази стратегия – те също имаха разузнаване. За да попречат на прилагането ѝ, те бяха намислили да забавят реакциите на Ромел, като поразят съобщителната

му система. Британски и американски бомбардировачи ден и нощ изсипваха тонове бомби по пътища и железопътни линии, мостове и тунели, гари и железопътни възли. А бойните групи на Съпротивата вдигаха във въздуха електроцентрали и заводи, минираха железопътни линии, режиха телефонни кабели и пращаха геца да сипват пръст в резервоарите на танкове и камиони.

Задачата на Дитер беше да посещава важни съобщителни възли и да преценява степента им на защитеност от нападения на Съпротивата. През последните няколко месеца бе обикалял из цяла Северна Франция, карайки се до пресипване със сънливи часове, вдигайки кръвното на лениви капитани и затягайки охраната на железопътни стрелки, локомотивни депа, автомобилни паркове и контролни кули по летищата. Днес бе решил да направи изненадваща инспекция на телефонна централа от изключително стратегическо значение. През тази сграда минаваше целият телефонен обмен от централата на Висшето командване в Берлин до немските войски в Северна Франция. Това включваше и съобщения по телепринтер – начина, по който се разпращаха всички заповеди по това време. Ако централата бѐдеше разрушена, съобщителната система щеше да пострада невероятно много.

Съюзниците очевидно знаеха това и се бяха опитали да я бомбардират, без обаче да постигнат кой знае какво. Затова сега централата беше просто идеалният кандидат за нападение от страна на Съпротивата. Въпреки това охраната, според стандартите на Дитер, беше на вбесяващо ниско ниво. Това вероятно се дължеше на присъствието на Гестапо, чийто областен щаб бе разположен в същата сграда. *Geheime Staatspolizei* беше служба „Държавна сигурност“ и служещите в нея често бяха повишавани по-скоро заради тяхната вярност към Хитлер и преданост към делото на фашизма, отколкото заради таланта и качеството на работата им. Дитер се моташе тук вече половин час, снимаше сградата от всички страни и гневът му постепенно нарастваше, виждайки как охраната не му обръща никакво внимание.

Най-накрая, тъкмо когато камбаната спря да бие, от железната порта излезе гестаповски офицер с пагони на майор и се насочи право към Дитер. После викна на лош френски:

– Я ми гай тоя апарат!

Дитер се извърна, правейки се, че не чува.

– Забранено е да се снима замъкът, глупак! – кресна офицерът. – Не виждаш ли, че тук има военни?

Дитер се извърна към него и отвърна спокойно на немски:

– Адски много време ви трябваше, за да ме забележите.

Офицерът се закова на място от изненада. Цивилните обикновено се плашеха от Гестапо.

– Какво искаш да кажеш? – попита той агресивно.

Дитер демонстративно погледна часовника си.

– Тук съм от тридесет и две минути. Направих гузина снимки и можех да си тръгна още преди знаеш ли колко време? Вие ли командвате охраната?

– Кой сте вие?

– Майор Дитер Франк от щаба на фелдмаршал Ромел.

– Франк! – възкликна офицерът. – Помня те.

Дитер се взря изненадано в лицето му.

– Божичко! – възкликна той на свой ред, като го позна. – Вили Вебер.

– Шурмбанфюрер Вебер на вашите услуги.

Както повечето старши офицери от Гестапо, Вебер имаше и есесовски чин – много по-престижен от обикновения военен.

– Брей, да пукна – промълви Дитер, все още изненадан.

Нищо чудно, че охраната не беше на ниво.

През двайсетте Дитер и Вебер бяха двама млади полицаи, служещи в Кюлнското полицейско управление. Дитер беше талантлив, а Вебер – пълен некадърник. Завиждаше жестоко на Дитер за успеха му и за привилегирования му произход. Не би могло да се каже, че произходът на Дитер бе привилегирован, но на Вебер, син на хамалин, му се струваше, че е.

Накрая Вебер бе уволнен. Дитер си спомни как се бе случило. Бе станала автомобилна катастрофа, бе се събрала тълпа, а Вебер се бе уплашил, стрелял със служебното си оръжие и бе убил един зяпач.

Дитер не го бе виждал петнадесет години, но можеше да отгатне посоката на кариерата му – влязъл е в нацистката партия, после е подал молба за работа в Гестапо, позовавайки се на полицейското си обучение, след което бързо се бе издигнал сред основната маса от некадърници.

– Какво правиш тук? – попита го Вебер.

– От името на фелдмаршала проверявам как си с охраната.

– Охраната ми си е много добра – настръхна моментално Вебер.

– Добра за фабрика за тоалетна хартия – възрази Дитер и обхвана с жест площада. – Я се огледай. Ами ако тия хора тук бяха от Съпротивата? Ще ти очукат охраната за броени секунди. – Той посочи високото момиче, облечено в леко лятно палто. – Ами ако онази там носи оръжие под палтото? Ами ако...

Гласът му заглъхна.

Ама картината, гето я рисувам на тоя тѣпанар, май изоб-
що не е измислена, гаде си сметка той. Без да иска, съзнанието
му бе доловило, че хаотичното на прѣв поглед придвижване на
минувачите се е превърнало в съвсем целенасочено оформяне
на истински боен ред. Двамата мъже пред входа на църквата
се бяха грѣпнали зад колоните. Високото момиче с лятното
палто, което само допреди секунди бе вперило поглед във вит-
рината на едно от магазинчетата, сега вече беше зад колата
на Дитер. Вперил поглед като омагьосан в нея, Дитер видя как
палтото ѝ се разтваря и изречените от него думи се прев-
ръщат в пророчески – отгоду проблесна сивкавият метал на
сгъваем приклад.

– Боже господи! – промѣлви той.

После брѣкна под сакото си, но се сети, че не е вѣорѣжен.

Кѣде беше Стефани? Той трескаво се огледа наоколо, готов
да изпадне в паника, обаче момичето бе точно зад него, чакайки
го тѣрпеливо да приключи разговора с Вебер.

– Лягай долу! – викна той като луд.

После се чу силен грѣм.